

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 478/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného prof. PhDr. JUDr. Marcelou Tittlovou, PhD., LL.M., advokátkou, Bernolákova 492/5, Modra, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tk/1/2024 a jeho uznesení z 20. mája 2025 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tos/49/2025 a jeho uznesení zo 16. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami všeobecných súdov, ktorými bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu zo 16. júna 2025 a vrátenia veci na ďalšie konanie, uplatňuje si náhradu trov právneho zastúpenia a primerané finančné zadostučinenie 3 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a predložených listinných dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:

3. Proti sťažovateľovi sa na mestskom súde vedie trestné konanie na podklade obžaloby podanej prokuratúrou 29. júla 2024 pre obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia a prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie z 5. februára 2024

z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť 3. februára 2024.

4. Po podaní obžaloby bolo o väzbe sťažovateľa rozhodnuté uznesením mestského súdu z 21. augusta 2024 tak, že bol ponechaný vo väzbe a väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Mestský súd uznesením z 13. novembra 2024 v spojení s uznesením krajského súdu zo 17. decembra 2024 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

6. Sťažovateľ podal 5. mája 2025 ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pričom namietal nečinnosť súdu v jeho väzobnej veci a z tohto dôvodu žiadal, aby bol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku prepustený z väzby na slobodu, pretože ďalšie trvanie väzby je nezákonné a neprijateľné. Žiadal, aby väzba bola nahradená písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka v kombinácii s kontrolou technickými prostriedkami.

7. Namietaným uznesením mestského súdu z 20. mája 2025 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá ako nedôvodná s tým, že mestský súd konštatoval, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku trvajú naďalej. Súčasne mestský súd neprijal písomný sľub sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

8. Sťažovateľ podal ihneď po vyhlásení uznesenia mestského súdu proti tomuto sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil podaním prostredníctvom obhajkyne.

9. Krajský súd namietaným uznesením zo 16. júna 2025 sťažnosť sťažovateľa zamietol. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že z dôkazov dosiaľ zabezpečených v prípravnom konaní, ako aj konaní pred súdom dospel k záveru, že podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sa zatiaľ neoslabilo, je tu naďalej dostatočne dôvodné podozrenie, že sťažovateľ sa mal dopúšťať sexuálneho násillia voči maloletej osobe, a tým spôsobiť ťažkú ujmu, a taktiež mal neoprávnene prechovávať pre vlastnú potrebu marihuanu.

10. Krajský súd konštatoval, že k posudzovaniu pretrvávajúcej dôvodnosti podozrenia sťažovateľ neuplatnil žiadne námietky. Krajský súd poukázal, že dôvodnosť podozrenia je podložená aj dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní 13. novembra 2024, 2. decembra 2024 a 8. januára 2025, bol vypočutý sťažovateľ, poškodená matka maloletej poškodenej, opatrovníčka maloletej, bol prehratý zvukovo-obrazový záznam z výsluchu maloletej, ako aj svedkyňa a boli vypočutí svedkovia a znalci [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ]. Po výsluchoch znalcov bolo pojednávanie odročené pre účely vykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru zdravotníctva, odvetvia sexuológie a 16. júna 2025 bol sťažnostnému súdu doložený znalecký posudok č. 59/2025 MUDr. Ivana Andrého, PhD., MPH, MHA. Z hľadiska preventívneho dôvodu väzby sťažnostný súd uviedol, že pokiaľ ide o obžalobu z obzvlášť závažného zločinu sexuálneho násillia voči maloletej nevlastnej dcére, nemalo ísť o jednorazové konanie, ale o konanie charakteru pokračovacieho protiprávneho konania trvajúceho určitý časový úsek (od júna 2022 do januára 2024). Zo znaleckého skúmania sťažovateľa vyplynulo, že výsledky vyšetrenia potvrdili sexuálnu úchylku sťažovateľa, ktorá mohla mať vplyv

na žalovaný skutok a môže podmieňovať správanie sťažovateľa. Poukázal tiež na kriminálnu minulosť sťažovateľa, tri záznamy v odpise z registra trestov za majetkovú trestnú činnosť, priestupkové konania pre vyhrážanie sa inému ujmou na zdraví, fyzické napadnutie, priestupkové konanie pre krádež a tiež priestupkové konanie na úseku cestnej premávky.

11. Sťažovateľ namietal priet'ahy spočívajúce v postupe mestského súdu, keď uznesením z 13. januára 2025 ustanovená znalecká organizácia po viac ako mesiaci 20. februára 2025 súdu oznámila, že znalecký posudok v požadovanej lehote vypracovať nevie. Krajský súd k tejto námietke uviedol, že uznesenie o ustanovení znaleckej organizácie z 13. januára 2025 nadobudlo právoplatnosť 25. januára 2025. Spis bol následne 12. februára 2025 doručovaný ustanovenej znaleckej organizácii, doručený bol 17. februára 2025 a 19. februára 2025 oznámila znalecká organizácia nemožnosť vypracovania znaleckého posudku a vrátila spis súdu prvého stupňa 20. februára 2025. Krajský súd poukázal na to, že vypracovanie znaleckého posudku v danej trestnej veci (v odbore zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie a sexuológie) je determinované počtom znalcov, resp. znaleckých ústavov a organizácií v danom odvetví, pričom podľa informácií dostupných na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky je to v súčasnosti 15 subjektov pre celé územie Slovenskej republiky.

12. K námietke obdobia od vrátenia spisu znaleckou organizáciou a pribratím nového znalca uznesením z 3. marca 2025 súd uviedol, že išlo o obdobie 6 pracovných dní. Uznesenie o pribratí nového znalca nadobudlo právoplatnosť 12. marca 2025 (právoplatnosť bola vyznačená 3. apríla 2025) a prípisom zo 4. apríla 2025 mestský súd doručoval uznesenie spolu so spisom ustanovenému znalcovi MUDr. Ivanovi Andrému.

13. K námietke, že prebiehajúce znalecké dokazovanie nemôže brániť v tom, aby vo veci naďalej pokračovalo dokazovanie, krajský súd uviedol, že súd prvého stupňa vzhľadom na doručenie žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby telefonicky upovedomil znalca o potrebe vrátenia spisu, na základe čoho znalec 19. mája 2025 spis vrátil a súd prvého stupňa pokračoval v konaní tým, že na neverejnom zasadnutí 20. mája 2025 rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Znalec mal spis od 4. apríla 2025 do 19. mája 2025. Znalcovi plynula lehota troch mesiacov na vypracovanie znaleckého posudku od 4. apríla 2025 do 3. júla 2025 a len v dôsledku podanej žiadosti o prepustenie z väzby bol znalec žiadaný o urýchlené vrátenie spisu a urýchlené vypracovanie znaleckého posudku. Sťažnostný súd pripustil, že po nariadení znaleckého dokazovania mohlo dôjsť k hraničným priet'ahom v tom zmysle, že sa súdu nepodarilo na prvýkrát ustanoviť znalca, ktorý by bol schopný vypracovať znalecký posudok v požadovanej lehote, avšak vzhľadom na popísaný postup súdu ich sťažnostný súd nepovažoval za také závažné, aby došlo k prepusteniu obžalovaného sťažovateľa na slobodu a ovplyvnilo vecnú správnosť prvostupňového rozhodnutia a aj rozhodnutia sťažnostného súdu o väzbe sťažovateľa.

14. K namietanému priet'ahu pri rozhodovaní o väzbe krajský súd uviedol, že žiadosť o prepustenie z väzby bola súdu doručená 5. mája 2025 a následne z dôvodu čerpania dovolenky predsedníčkou senátu súdu prvého stupňa bola predložená 13. mája 2025, pričom už od 6. mája 2025 zisťovala asistentka senátu stav vypracovania znaleckého posudku, spis na nachádzal u znalca. Spis bol vrátený súdu 19. mája 2025 a 20. mája 2025 bolo rozhodnuté o žiadosti o prepustenie na slobodu, 23. mája 2025 bolo písomné vyhotovenie uznesenia vypravené na poštu. Sťažovateľ prevzal

uznesenie 27. mája 2025, náhradný obhajca 2. júna 2025 a obhajkyňa 28. mája 2025. Dňa 1. júna 2025 bolo doručené odôvodnenie sťažnosti obhajkyňou a po preposlaní odôvodnenia sťažnosti prokuratúre bol spis 4. júna 2025 predložený krajskému súdu. Konanie o žiadosti na súde prvého stupňa od 5. mája 2025 do predloženia veci krajskému súdu trvalo 20 pracovných dní. Krajský súd rozhodol 16. júna 2025, teda na ôsmy pracovný deň, čo podľa krajského súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru.

15. Krajský súd poznamenal, že doba, počas ktorej sa sťažovateľ nachádza vo väzbe od 3. februára 2024, teda viac ako 16 mesiacov, rozhodne nemožno vzhľadom na skutkovú zložitost' (výsluchy, obžalovaného, 10-tich svedkov, 3 znalcov, prehratie 5 zvukovo-obrazových záznamov z výsluchov) považovať za neprimeranú. Aj vzhľadom na počet osôb, ktoré sa zúčastňujú nariadených termínov hlavného pojednávania (obžalovaný, obhajkyňa, náhradný obhajca, zákonná zástupkyňa maloletej poškodenej, opatrovníčka poškodenej), termíny nariadeného hlavného pojednávania boli podľa krajského súdu stanovované plynulo.

16. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa vyhodnotenia osobných pomerov mestským súdom krajský súd uviedol, že hrozba pokračovania v trestnej činnosti a nemožnosť nahradenia väzby neboli u sťažovateľa dané jeho nedostatočným bydliskom, resp. finančnou situáciou a hrozbou, že by v prípade prepustenia na slobodu pokračoval v páchaní trestnej činnosti spočívajúcej v zabezpečovaní si financií na živobytie. Hrozba z pokračovania v trestnej činnosti je daná povahou prejednávaného prípadu (podozrenie zo sexuálneho násillia voči maloletej osobe závislej bývaním a výživou aj na sťažovateľovi, bez možnosti úniku z tejto situácie), ako aj osobou sťažovateľa, a to najmä na výsledky znaleckého dokazovania, ktoré konštatovalo u sťažovateľa nezrelú a neúplnú sexualitu so sklonom k sexuálnej agresivite. Účelom preventívnej väzby v tomto konkrétnom prípade je zabrániť škodlivým dôsledkom, ktoré by konaním sťažovateľa mohli nastať.

II.

Argumentácia sťažovateľa

17. Sťažovateľ uvádza, že podľa jeho názoru sa prvostupňový súd ani sťažnostný súd dôsledne nezaoberali jeho výhradami, pre ktoré považuje svoje ďalšie väzobné stíhanie za nezákonné z dôvodu priet'ahov vo väzobnej veci a nedôsledného postupu mestského súdu. Posledný procesný úkon so stranami pred podaním návrhu na prepustenie z väzby, a to hlavné pojednávanie, bol vykonaný 9. januára 2025, následne súd so stranami nekonal. Sťažovateľ navrhoval zabezpečiť viaceré dôkazy, ktoré nemal možnosť zabezpečiť ani prostredníctvom obhajkyne (správy od škôl, správy z ÚVV a ÚVTOS o priebehu znaleckého skúmania), a nevie, v akom sú stave, pretože od januára 2025 mu nebol sprístupnený spis napriek žiadosti obhajkyne o nahliadnutie do spisu na súde s odôvodnením, že sa nachádza u znalca.

18. Postup mestského súdu v súvislosti s priberaním znalcov hodnotí ako procesne nesprávny a nezodpovedajúci požiadavke na prednostné a urýchlené vybavovanie väzobnej veci ani na postup súdu pri dlhšie trvajúcej väzbe v súlade s osobitnou starostlivosťou. Mestský súd podľa sťažovateľa nepostupoval dôsledne a s osobitnou starostlivosťou zodpovedajúcou väzobnej veci, keď vybral znalca bez overovania časových možností vypracovať znalecký posudok vo väzobnej veci. Lehotu interne určenú druhému znalcovi na vypracovanie znaleckého posudku na 3 mesiace považuje

sťažovateľ za neprimerane dlhú pre väzobnú vec, kde sa štandardne lehoty pohybujú na úrovni 15 dní, 1 mesiac, maximálne 2 mesiace, počas ktorých však riadne prebiehajú procesné úkony vo veci. Konanie je podľa sťažovateľa poznačené nečinnosťou od 9. januára 2025 do konca mája 2025, keď súdu nič nebránilo počas znaleckého skúmania pokračovať v konaní vo veci samej, vykonávať procesné úkony.

19. Sťažovateľ namieta aj dĺžku rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby. Žiadosť o prepustenie podal sťažovateľ 5. mája 2025 a rozhodnuté o nej bolo až 20. mája 2025, teda nie bez meškania, nie urýchlene.

20. Sťažovateľ ďalej namieta, že mestský súd nesprávne vyhodnotil jeho osobné pomery, pokiaľ ide o posúdenie zabezpečenia bývania a skutočnosť, že pred zadržaním bol zamestnaný, a rozhodnutie v tejto časti považuje za nedostatočne odôvodnené.

21. Sťažovateľ tvrdí, že žiaden súd sa vhodne nevysporiadal s argumentmi uvedenými v návrhu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku, neposkytol odpoveď na nastolené otázky, argumenty, či výhrady uvedené v návrhu a následne v sťažnosti. Požiadavky na urýchlené vybavovanie väzobnej veci, na povinnosť súdu postupovať pri dlhšie trvajúcej väzbe v súlade s osobitnou starostlivosťou oba konajúce súdy ignorovali. Zo žiadnej časti odôvodnenia súdneho rozhodnutia (ani prvostupňového, ani sťažnostného) nevyplýva, ako sa s kolíziou postupu prvostupňového súdu s právnou úpravou, s relevantnou judikatúrou konajúce súdy vysporiadali, resp. ako ich vyhodnotili. Namieta aj nedostatočné odôvodnenie súdnych rozhodnutí, pretože s namietanými pochybeniami, pokiaľ ide o prietahy vo väzobnej veci, sa súdy nevysporiadali. Namieta nedostatočnosť odôvodnenia súdnych rozhodnutí, a tým aj ich nepreskúmateľnosť v kontexte čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o väzbe napadnutým postupom mestského súdu a krajského súdu:

22. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodit' aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

23. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019, II. ÚS 400/2019 a i.).

24. Z ústavnej sťažnosti a predloženého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ podal na mestskom súde žiadosť o prepustenie z väzby 5. mája 2025 a mestský súd rozhodol namietaným uznesením 20. mája 2025. Uznesenie z 20. mája 2025 bolo súdom odoslané 23. mája 2025 a 28. mája 2025 bolo doručené obhajkyni. Písomné odôvodnenie sťažnosti bolo súdu doručené 1. júna 2025 a vec bola krajskému súdu predložená 4. júna 2025. Konanie na mestskom súde o žiadosti o prepustenie z väzby od doručenia žiadosti 5. mája 2025 do doručenia uznesenia 28. mája 2025 trvalo 23 dní a od doručenia písomného odôvodnenia sťažnosti 1. júna 2025 do predloženia veci krajskému súdu 4. júna 2025 trvalo 3 dni, teda celkom 26 dní.

25. Krajskému súdu bola vec predložená na rozhodnutie 4. júna 2025 a o sťažnosti rozhodol 16. júna 2025, teda krajský súd konal vo veci žiadosti o prepustenie z väzby celkom 12 dní.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvala v konaní na dvoch stupňoch celkom 38 dní, čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup mestského súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o predmetnej sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením mestského súdu:

27. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci.

28. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu mestského súdu sťažnosť, pričom túto možnosť sťažovateľ aj využil a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci krajského súdu.

29. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

30. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate namieta, že v jeho väzobnej trestnej veci sa (vo veci samej) nekoná urýchlene, čím bezúspešne argumentoval aj v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Rozporuje odôvodnenie uznesenia krajského súdu a tvrdí, že sťažnostný súd sa nezaoberal jeho výhradami, pre ktoré považuje svoje ďalšie väzobné stíhanie za nezákonné z dôvodu priťahov vo väzobnej veci v konaní pred súdom vo veci samej a nedôsledného postupu

mestského súdu pri zabezpečovaní vyhotovenia znaleckého posudku. Sťažovateľ konkrétne namieta postup od 9. januára 2025 do podania ústavnej ťažnosti, keď bol súdny spis u znalcov, súd vo veci nekonal a sťažovateľovi nebolo umožnené nahliadnuť do spisu, keďže tento sa nachádzal u znalca. Lehotu troch mesiacov na vyhotovenie znaleckého posudku považuje za neprimerane dlhú. Tvrdí, že krajský súd sa touto jeho námietkou nevysporiadal ústavne súladným spôsobom, a zároveň tvrdí, že súd pochybil aj pri posudzovaní osobných pomerov sťažovateľa, a považuje rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné.

31. Ústavný súd akcentuje svoju judikatúru, v zmysle ktorej, pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie práv v súvislosti s tým, že súd prvého stupňa nepostupoval v trestnom konaní (t. j. v merite – o vine a treste) s osobitnou starostlivosťou a urýchlením v čase, keď sťažovateľ bol (a stále je) vo väzbe, a pritom túto okolnosť všeobecné súdy neskúmali (neskúmali ústavne akceptovateľným spôsobom, pozn.) a nezohľadnili v konaní o jeho osobnej slobode, potom ide o situáciu, ktorú možno ústavnou sťažnosťou namietať a následne ústavným súdom preskúmať skrz čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru (II. ÚS 55/98, IV. ÚS 508/2020, I. ÚS 491/2021, I. ÚS 138/2025).

32. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

33. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby (uznesenie o vznesení obvinenia) a materiálne predpoklady väzby, keď musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený; zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011). Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení. Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne konformné uplatnenie zabezpečovacieho inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013). Zároveň je potrebné dodať, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o väzbe, ktoré neposkytuje odpovede na všetky

relevantné otázky, resp. námietky formulované zo strany väzobne stíhanej osoby, sa v prípade väzby automaticky pretavuje do porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (III. ÚS 33/2021).

34. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vzťahujúcu sa na väzbu, teda na ochranu osobnej slobody, z ktorej vyplýva, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Na rozhodovanie o osobnej slobode (najmä ale nielen o väzobných veciach) je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že tento článok dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť.

35. Podľa ústavného súdu námietky sťažovateľa, ktoré sa týkali odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, neobstoja. Krajský súd sa dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi, ktoré sťažovateľ uviedol aj v predloženej ústavnej sťažnosti.

36. Krajský súd podrobne odôvodnil nevyhovenie námietke týkajúcej sa prietáhov v konaní pred mestským súdom ako argumentu v žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby pri zabezpečovaní vyhotovenia znaleckého posudku, ako aj argumentu, že prebiehajúce znalecké dokazovanie nemôže brániť v tom, aby vo veci pokračovalo dokazovanie. Krajský súd (str. 16 uznesenia) zdôraznil, že od vrátenia spisu znaleckou organizáciou 20. februára 2025 a pribratím nového znalca uznesením z 3. marca 2025 uplynulo len niekoľko dní, popísal, že mestský súd postupoval vo veci urýchlene, urobil procesné opatrenia, aby znalecký posudok bol vypracovaný v čo najkratšom čase, pri zohľadnení obmedzeného počtu znalcov, resp. znaleckých ústavov a organizácií v danom odvetví, čo naznačuje ich vyššiu vyťaženosť. U prvého ustanoveného znaleckého ústavu sa spis nachádzal od 17. februára 2025 do 19. februára 2025 a u v poradí druhého ustanoveného znalca sa súdny spis nachádzal od 4. apríla 2025 do 19. mája 2025 (spis bol znalcom vrátený pred uplynutím lehoty 3 mesiacov potom, ako súd prvého stupňa telefonicky upovedomil znalca o potrebe vrátenia spisu tak, aby mestský súd mohol už 20. mája 2025 rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu). Dňa 16. júna 2025 bol znalecký posudok vyhotovený a predložený súdu. Krajský súd pripustil, že pri nariadení znaleckého dokazovania mohlo dôjsť k hraničným prietahom, keď bol prvotne súdom ustanovený znalecký ústav, ktorý nebol schopný v stanovenej lehote posudok vypracovať, avšak vzhľadom na ďalší postup mestského súdu toto pochybenie nepovažoval krajský súd za také závažné, že by to ovplyvnilo vecnú správnosť rozhodnutí o väzbe a viedlo k prepusteniu sťažovateľa na slobodu.

37. Sťažnostný súd sa sťažovateľom namietanými okolnosťami trvania trestného konania zaoberal, posúdil časové hľadisko jednotlivých úkonov mestského súdu v aktuálnom stave trestného konania

a dospel k záveru, že sťažovateľov argument vzhľadom na uvedené neobstojí ako dôvod na vyhovie jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. I keď krajský súd posudzoval dĺžku úkonov v niektorých prípadoch v lehotách pracovných dní, čo nezodpovedá ustálenej praxi a judikatúre ústavného súdu pri posudzovaní dĺžky namietaných prietáhov v konaní, závery, ku ktorým krajský súd dospel, nie sú ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnené a dávajú sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolené námietky tvrdených prietáhov v konaní spočívajúcich v postupe súdu pri zabezpečovaní vyhotovenia znaleckého posudku. Zistenú neefektívnu činnosť mestského súdu, ktorá nastala ustanovením znaleckého ústavu 9. januára 2025, ktorý nemohol včas vypracovať znalecký posudok, mestský súd sanoval ďalším urýchlenným postupom vo veci, pričom navyše v čase podania ústavnej sťažnosti bol už znalecký posudok vypracovaný a predložený všeobecnému súdu. Aj keď popísaný postup mestského súdu v tejto časti vykazuje určité známky nesústreďeného či neefektívneho postupu, ústavný súd konštatuje, že tento sťažovateľom namietaný postup nesignalizuje ústavnoprávnu intenzitu namietaných prietáhov v konaní pred mestským súdom. Ústavný súd tiež konštatuje, že lehota troch mesiacov na vyhotovenie znaleckého posudku znalcom, ktoré sťažovateľ namietal, sa nejaví ako neprimeraná (zvlášť s ohľadom na skutočnosť, že znalec predložil vypracovaný znalecký posudok pred uplynutím tejto lehoty), a zároveň spolu s námietkou, že sťažovateľ nemohol v čase, keď sa spis nachádzal u znalca pre účely vypracovania znaleckého posudku, do neho nahliadať, nedosahujú ústavnoprávnu relevanciu a nesignalizujú možnosť porušenia práv sťažovateľa.

38. Pokiaľ ído o tvrdenú nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu týkajúcu sa posúdenia možnosti nahradenia väzby alternatívnymi inštitútmi v časti odôvodnenia týkajúcej sa hodnotenia osobných pomerov sťažovateľa, je potrebné konštatovať, že krajský súd aj tu dal jednoznačnú odpoveď a vysvetlil dôvody, pre ktoré nepripustil nahradenie väzby. Krajský súd jednoznačne špecifikoval, že dôvody nenahradenia väzby neboli dané nedostatočným zabezpečením bývania či finančnou situáciou sťažovateľa, ale hrozbou v pokračovaní trestnej činnosti, ktorá je daná povahou prejednávaného prípadu, ktorým je podozrenie zo sexuálneho násillia voči maloletej osobe závislej bývaním a výživou aj na sťažovateľovi bez možnosti úniku z tejto situácie, ako aj osobou sťažovateľa, a to aj s ohľadom na výsledky už vykonaného znaleckého dokazovania. Ústavný súd poznamenáva, že pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby. Krajský súd sa námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nedostatočného posudzovania jeho osobných pomerov zaoberal a vysvetlil, prečo práve osobné pomery sťažovateľa vzhľadom na charakter trestnej veci a skutočnosti vyplývajúce z vykonaného znaleckého dokazovania k osobe sťažovateľa považoval za podstatné pri rozhodnutí o nenahradení väzby.

39. Ústavný súd považuje spôsob, akým krajský súd pristúpil k preskúmaniu a vyhodnoteniu námietok sťažovateľa, za ústavne súladný. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Sťažnostný súd sa zaoberal sťažovateľovými námietkami a jeho podstatnými argumentmi, argumentácia krajského súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolené námietky. Rozhodnutie

krajského súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uplatnených základných práv.

40. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu